

Łokiel 6

(10484)

10484

Łokiel Stanis.

10484

W roku 1840 dziesiątego lutego jechał z Łokiel do
jak nad zabrakło i do domu przyszedł do stacji kolejow-
wsi do wagonów i wsiadł mijając rozżarzone
strony wrednie rozważano stopy i tak przetrzymy 30
dni po drodze spotykamy transporty z kopytaniami
i dojadł, co było. Pewnej nocy nasz transport
przejeżdżał na drodze wzdłuż rzeki nie było aż do
huki i wzdłuż mijając wodę nie było śniegu.
I tak garstka podróżnych z dziećmi i zwier-
złotymi wozami przejechała 140 kilometrów od Nowo-
grodzka w ład gęsty nieprzebrano. Wiosna na gorze
pomiędzy obrubami widnieją stare barania bez
otoczki i pnia. Była to śnieżnica jak w realii wyję-
prawy. Chociaż teraz zimą w sercu przelot
okrutna, puszczę słońce stare owoy chci ich

mało było widać ² z pod śniegu bo śnieg był
przez dwa metry a tata i brat dostali stare
konie i woziki małe. A my głodnie i zmęczone
czekaliśmy kiedy przewiozą chleb. Po kilku
dniach przewieźli chleb i to jeszcze nie wystarczyło
któ przycięła wyrobisz normę. My chleba nie do-
stali bo w naszej rodzinie nikt normy nie wyro-
bił. Czujemy ostatnie kubiaki a bynie
umniei z głodu. I tak na deszcz wiośnie i której
my korzystali, zbieramy jagody stryby trochę
chleba. I tak spełniliśmy to. Na chleb
okrutna zima w której zmarł na początku
zmarł starszy brat. I tak prawie w każdą
dnię gotowali na ementax Polakow do roboty
było ciężko niejednemu Polak umarł na drodze.
22 lutego 1941 roku i mój tata i nie wrócił
z roboty przyniósł wiadomości, że tata umarł
okrutnie to była wiadomość dla nas dzieci

w o mi po chwili przewieźli tatusia prawie
konającego już nie wrócił do życia 23 lutego zmarł
zostało nas jeszcze sześciu. Mamo brat i cztery
siostry, brat i starsze siostry chodzili
do pracy do tartaka. Wiedziałyśmy o amnestji
my wszyscy Polacy niewiedząc o polskim wojsku
o polskich planach, wyruszyli z dębina po drodze
spotykamy dużo takich transportów. Jedliśmy
dwa tygodnie i już zaczęła nas wroć wyprzedziła
Dziembule śmierć. I o ile gdzieś. Szliśmy
tak kolo stacji i dni. Inni wozili do wagonów
przyjechali do Cze wysiedli i poszli przez bruk
pracy było to 10. 1941. Karali do kołchozu 30 kilo-
metrów od stacji rozmiesili nas po kibitkach.
My byli w cieniu bo w mieszkaniu była wbrew
chodzili do pracy zbierali wate. Ja też chodziłam
pomagać bo norma była 45 kilogramów.

10484

10484

— 4 —

Ź tak niech nie wyślą do nas. W lutym brat
poszedł do wojska polskiego. Było to niecałe
10484
odkąd w marcu kiedy wojsko
opierało się granicę. Poszedł do naszego koleżanę
gonia a żeby 'my' z nim przed wyjeżdżaniem
On nam nie oznajmił tylko zabrał swoją żonę
a nam powrócił jak chacie to powie. Przyjecha-
liśmy do późno boju trzy godziny wojsko opuściło
Zostaliśmy u niego w domu który też niedługo
opuścił a nam powrócił. more dnia a
moje jutro opowiada. Ź tak chacie miesiąc pojechał
oświadczył że do gołęb niebem a i u niego nas.
opuścił. Później w Ługowoj. Wac zapanował
tyfus na który ja i drugi mieliśmy być śmiertelnie
Doreszali nas po koleżanach i my pracowaliśmy w
gorach w rejonie i wzbudziła mi to przeżyło dwa
miesiące jak my wyjeżdżali do domu.

II